

Orbán Viktor miniszterelnök évértékelő beszéde

2016. február 28. Budapest

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Schmitt Pál Elnök Úr és kedves Felesége! Tisztelt Házelnök Úr!

Szép vasárnapot kívánok mindenkinek itt, Budapesten, a képernyők előtt, határon innen és túl. A Kis magyar pornográfia című könyvből – fiataloknak mondom: Esterházy – kiolvashatjuk, milyen a jó politikai beszéd. A jó politikai beszédnek, mondja ott Gerő elvtárs – fiataloknak mondom: ötvenes évek –, olyan tervről kell szólnia, amely nem kerül sokba, nagy meglepetést kelt, és a népnek is örömet okoz. Mire Déry Tibor azt válaszolja neki, hogy a Duna-híd egyik oszlopára akassza fel Farkas Mihályt, a másikkra pedig saját magát. Ez nem kerül sokba, nagy meglepetés lesz, és a népnek is örömet szerez. Ma már persze nem ilyen egyszerűek a dolgok. Egy jó politikai beszéd megalkotásának gordiuszi csomóját már nem lehet ilyen frappáns egyszerűséggel átvágni. Ma már aligha elégséges például a „hogyan szabaduljunk meg a kommunistáktól” örökzöld kérdését feldobni. Már csak azért sem, mert bár eltelt 26 év az állampárt meglékelése óta, még mindig nincs közmegegyezés arról, hogy megszabadultunk-e tőlük. Sőt, már az is bizonytalanok tűnik, mit is jelentene a megszabadulás. És Tamás Gáspár Miklós tézise felől sincs végleges verdikt, hogy akkor most lett-e belőlük demokratikus szalonna. Sőt, afelől is bizonytalanok vagyunk, hogy értelmes kérdések-e ezek még egyáltalán, s ha értelmesek is, van-e még jelentőségük? Ugyanis, tisztelt Hölgyeim és Uraim, kétféle-hatszázezer fiatal polgártársunk a kommunista rendszer után született, s ha idesorolom azokat is, akik 1990-ben legfeljebb 15 évesek, vagyis gyermekek voltak, akkor kitűnik, hogy a ma élő tízmillió magyarországi magyarból négymillió-nyolcszázezernek nincs személyes politikai emléke a kommunizmusról. Vagy gondoljunk arra, hogy a „disszidáljunk-e” önmarcangolása helyébe a „vállaljunk-e munkát külföldön” dilemmája lépett. A vas és acél országa iparpolitikai kérdései helyett a digitális forradalom feszegeti az ajtónkat. Az állami tervgazdaság meghaladása helyett azon agyalunk, hogy miképp lépünk túl a neoliberális gazdaságpolitikán. Fejtörést pedig már nem az okoz, hogy merre araszoljunk ki a KGST-ből, hanem hogy miként védhetjük meg nemzeti érdekeinket az Európai Unióban. Elszaladt az idő. Sok víz lefolyt a Dunán. Itt állunk hát, öszülő rendszerváltók, megfűződve. Nem csodálkozhatunk, ha találgatások röppennek föl az őrég- és nemzedékváltásról. Sőt, van már olyan ellenzéki párt is, amely velünk, rendszerváltókkal szemben követeli a fiatalítást. Déjàvu. Régi szép, daliás idők! Erről Takler Ferenc, hírneves borászunk – talán magát is érintve érezvén – annyit mondott, illetve idézett: mielőtt az utánunk következő nemzedéknek átadnánk a zászlót, még tartjuk egy kicsit.

Ma, tisztelt Hölgyeim és Uraim, először is az időről kell beszélnem. Évet értékelünk, az előttünk álló hónapokat fürkésszük, ezért mindenekelőtt arra a kérdésre kell válaszolnunk: hol tartunk? Hol tart ma Magyarország, a Kárpát-medencei magyarság? A szabadság és a nemzeti függetlenség megvolna, úgy, mint ritkán volt meg az elmúlt száz évben. Önkény vagy megszállás nem nyomaszt, vezetőinket magunk választjuk meg. Az Alaptörvény megadja egyenkénti és közös szabadságunk és felelősségünk egyensúlyát, kiméri azok határvonalait. A nép szabadon választott képviselői alkotják meg törvényeinket. A vélemény és a szólás szabad, egyesülni és társulni pedig nemcsak lehetséges, de előnyös, sőt üdvös is. Fogasabb kérdés, hogy hol tart Magyarország a történelmi időben? Mi, akik életünk felét a kommunizmusban, másik felét a szabad Magyarországon éltük le – én például 26 évet itt, 26-

ot ott –, hajlamosak vagyunk egy érzécsalódásra. Néha azon kapjuk magunkat, hogy olyanszerűen éljük meg napjainkat, mintha a XX. században élnénk vagy annak valamiféle meghosszabbításában. Holott túl vagyunk a XXI. század első egy hetedén. Ha egy hétnek képzeljük el a XXI. századot, akkor benne járunk a keddi napban. Még hosszú a hét, de már javában elkezdődött. Vagy gondolunk-e arra, hogy az első szabad választástól, a kommunizmus és az idegen megszállás végétől, 1990-től máig több idő telt el, mint amennyi a két világháború közötti távolság volt? Gondolták-e, hogy a rendszerváltás utáni korszak már hosszabb, mint a Horthy-rendszer volt, s már csak hét év, és elhaladjuk a Kádár-rendszert is. A mögöttünk hagyott évek magas száma kiköveteli, hogy mondjunk valamit Magyarország mai helyzetéről a történelmi korszakok dimenziójában is. Magam azon négy képviselő egyike vagyok, aki 1990 óta része Magyarország közéletének, vagyis több mint harminc éve gályázom a hazai és a nemzetközi politikában. Ez már ad némi szemmagasságot, és talán feljogosít arra, és elegendő ahhoz, hogy történelmi dimenziókról beszéljek.

Van azonban itt egy sajátos körülmény, amellyel szembe kell néznünk. Amikor a politikában vagy a nemzetünk életében a polgári korszakot határozzuk meg célként, számolnunk kell azzal, hogy az ilyen cél nem egy tereptárgy. Ezért nincsenek kiszámítható távolságok, nehéz, sőt lehetetlen válaszolni arra a kérdésre, hogy mekkora hányadát tettük már meg az útnak. Azt meg tudjuk mondani, hogy a harmadik kormányzati ciklusunk felénél járunk, de azt nem, hogy ez a tíz év a polgári korszak mekkora hányada. Kolumbusz sem tudta, amikor az Atlanti-óceán közepén hajózott, hogy akkor járt félúton. Mi sem tudjuk, de talán nem is érdemes azon törni a fejünket, hogy utunk ötödénél vagy a felénél tartunk-e. Emlékszem, így volt ez a nyolcvanas évek közepén a kommunista rendszer utolsó éveiben is. Senki nem tudta, milyen hosszú lesz a Kádár-rendszer agóniája, meddig tart, amíg megérkezünk a szabadság és a függetlenség világába. Csak azt tudtuk, hogy most lehet. Most lehet, most van értelme bátran harcolni, most lehet cselekedni: a többi a történelem urának kezében van. Ahogy Bismarck, Németország alapító kancellárja tanította: az ember kivárja, amíg meghallja Isten lépéseinek a hangját az események forogtatásában, akkor viszont oda kell ugrania, és el kell kapnia az isteni köpeny szegélyét, ez minden, amit tehetünk. Ezt látom ma is. Most lehet cselekedni, lehet alkotni, most van értelme bátornak lenni, kitartóan szedni a lábunkat, menni előre, céltudatosan és önbizalommal. Mert most épül, most épülhet az, amit polgári Magyarországnak, polgári berendezkedésnek, nemzeti-keresztény korszaknak, magyar országnak gondolunk.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Ha nem félünk másfél századot magunk mögé tekinteni, vissza, egészen a kiegyezésig, akkor azt láthatjuk, hogy kellett közel ötven esztendő, hogy a sikeres európai országok közé juthassunk. Ötven év alatt csodát tettünk. Budapestből – tisztelettel köszöntöm főpolgármesterét – olyan várost faragtunk, hogy bámulni járt ide a világ. Az ipar szárnyalt, a mezőgazdaság virágkorát élte, a soknemzetiségű Magyarországon a magyar népelem ötven százalék fölé lépett, minden bajunk mellett is erősek, műveltek és jómódúak voltunk. S ha a bécsi udvar nem szédül bele, s nem ránt magával bennünket is a háborúba, ki tudja még, mire lettünk volna képesek itt, Európa közepén. Itt és most csak annyi fontos, hogy ötven év alatt sikerült megfutnunk a legjobb formánkat. Ha ezzel vetjük össze a mi mai magyar világunkat, itt még nem tartunk, hiszen eddig nem ötven, csak huszonhat év állt rendelkezésünkre. A mai helyzetünket meghatározhatnánk a Horthy-rendszer mérőszalagjával is. Ez azonban veszélyes ingovány, vizenyős, lápos és lidérces vidék. Jobb az ilyet elkerülni. Annyit azért mondhatunk,

hogy országvesztés, megcsönkítés, gazdasági világválság ellenére is talpra álltunk, derékba fűrészelve is hajtást hoztunk, kiemelkedő diplomáciai, katonai és gazdasági sikereket értünk el. Nemzeti össztermékünk koponyánként számolva meghaladta Spanyolországét, Írországét, Finnországét és Portugáliáét, nem is beszélve Lengyelországról, Jugoszláviáról és Romániáról. S bár a háború, a világháború ezt a korszakot megszakította, és maga alá temette, annyit azért mondhatunk, hogy huszonegy békeév kevés volt ahhoz, hogy kiadjuk magunkból azt a tehetséget és teljesítményt, amire az előző korszak alapján képesnek gondolhattuk magunkat. A kommunizmus idején se szabadok, se függetlenek nem voltunk, törpejárásban közlekedtünk, az a teljesítmény, amit akkor túlélésből, életeréből és életösztönből megmutattunk, nem mércéje a mai szabad és független Magyarországnak. A kommunista rendszer csak egy újabb kérdéssel járul hozzá ahhoz, hogy hol is tartunk. Ez a mi életünk legfontosabb, véresen komoly találós kérdése. Ha negyvenöt évig megyünk befelé az erdőbe, hány évig tart, hogy kijussunk belőle?

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Ami az 1990 utáni huszonhat évünket illeti, azzal a meglepő ténnyel kell kezdenünk, hogy a kilencvenes évek elején hirtelen még jobban lemaradtunk Európa nyugati felétől, mármint jobban, mint korábban, pedig Magyarország is demokrácia lett és piacgazdaság. Hasonlóan mellbe vágó gazdaságtörténeti tény, hogy valamennyi régióbeli ország megragadta a 2004-es uniós csatlakozás gazdasági lehetőségeit, az egyetlen negatív kivétel Magyarország volt. Nehéz magyarázatot találni arra, hogy mi, magyarok hogyan lehettünk ilyen tökkelütöttek. Miközben a többiek emelkedtek, nálunk eladósodás, devizahitelek, költségvetési hiány, elszabadult infláció, fizetési mérleghiány, növekvő munkanélküliség. Végül pénzügyi összeomlás, IMF-nyakörv és járszalag, adósrabszolgaság. Ha megengedik, most nem idézem fel újra, hiszen már annyiszor megtettem, hogy ebből a kilátástalan és megroggyant helyzetből hogyan vezette ki három év alatt az országot a polgári-keresztény kormány egy új gazdaságpolitikával és egy új nemzetpolitikával. Itt legyen elég annyi, hogy három év alatt megcsináltuk a költségvetési konszolidációt, stabilizáltuk a gazdaságot, elkerültük az államcsődöt, megfékeztük az inflációt, csökkentettük a munkanélküliséget, nem is akárhogyan: 11,5 százalékról 6,2 százalékra. Hazaküldtük az IMF-et, lejárát előtt visszafizettük a kölcsönüket, és az idén visszafizetjük az utolsó huncut garast is az Európai Uniónak. Summa summarum: 2014-ben gazdaságunk 3,7 százalékos növekedésével lezártuk a stabilizáció korszakát és egy új szakaszt nyitottunk. Repülőrajtot vettünk, és megindítottuk a gazdasági felzárkózást. Összességében ott tartunk, hogy visszaszereztük az esélyt egy újabb történelmi felzárkózáshoz.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Ne higgyék, hogy a sikeres gazdasági felzárkózás egyszerű, könnyű és gyakori dolog. Épp ellenkezőleg! Ritka, mint a fehér holló. Az elmúlt ötven évben kevesebb, mint tíz országnak sikerült beverekednie magát a legfejlettebbek közé. Az elmúlt ötven évben kevesebb, mint tíz országnak! Bárhogy is lesz, annyit már elmondhatunk, hogy sikerült pályát nyitni magunk előtt. Öt év alatt 35 százalékról 15 százalékra csökkentettük a személyi jövedelemadót. Öt év alatt 1.300 milliárd forintot hagytunk a családok zsebében. 25 százalékkal mérsékeljük a rezsit. És öt év alatt másfélszeresére növekedett a legalacsonyabb bér Magyarországon. Ezt együtt értük el, az állam és a piac, a kormány és az üzleti szektor, a munkaadók és a

munkavállalók, a magyar mikro-, kis és középvállalatok és a globális vállalatcsoportok hazai leánycégei. Együtt értük el, és közösen lehetünk rá büszkék. A magyar reformok működnek. És erre a küzdelemre és együttműködésre lesz szükség a következő években, sőt a következő húsz évben. Munka, befektetés, bizalom, támogatás, és akkor felívelő pályán haladhat Magyarország.

Ezért tisztelt Hölgyeim és Uraim, szüklátókorú és ostoba minden osztályharcos politika. Hiába lépnek elő új gúnyjokban a Kommunista Kiáltványból, Marx Tőkéjéből vagy valamely divatos balos egyetem padjaiból, a leghatározottabban vissza kell verni őket, és a józan ész híveinek együttes erejével távol kell őket tartani a kormány rúdjának még a környékéről is. Gyerekes álmodozások, osztályharcos romantika, munkaadók és munkavállalók, kisvállalkozások és óriásvállalatok szembefordítása és egymásra uszítása helyett érdekegyesítésre, összeműködésre, egybefésülésre van szükség. Ehhez pedig nagy, erős, stabil néppártra és néppárti, az emberek érdekét szolgáló kormányzásra lesz szükség.

Hol tartunk hát? Sok minden megtörtént már, és sok mindennek kell még megtörténnie. Megtörtént a gazdasági, a közigazgatási, az oktatási, az egészségügyi, a kulturális és földbirtokrendszer átalakításának nagy része. Megvédtük a nyugdíjakat és a nyugdíjasokat, erőn felül támogattuk a családokat. Helyreállítottuk a közrendet, visszaadtuk a rendőrség önbecsülését, felépítettük a terrorelhárítási és a katasztrófavédelmi rendszerünket is. Megmentettük az iskoláinkat és a kórházainkat. Az iskolákat és a kórházakat fenntartó önkormányzatok 2010-re csődbe jutottak. Ez egyszerű közgazdasági tény, belátásához nem kell atomtudósnak lenni, hogyha csődbe jutott a fenntartó, akkor az általa fenntartott intézmények is csődbe jutottak. És ez akkor is így igaz, ha erről se a tanárok, se az orvosok nem tehetek. 1.264 milliárd forintnyi adósságot vett le a kormány a súly alatt térdre esett önkormányzatok válláról. Akik ma világvégét kiáltanak a KLIK néhány milliárdos adóssága miatt, azoknak nem kell aggódniuk. Ha elbírtunk az IMF-fel, ha megbirkóztunk több mint 1.200 milliárd forintnyi önkormányzati adóssággal, akkor egy KLIK sem foghat ki rajtunk. Az egészségügyi alapellátásra 2010-hez képest 40 százalékkal több pénzt biztosítottunk. A várólistákat felére csökkentettük. Több mint 500 milliárd forintot fordítottunk kórházaink fejlesztésére. Aligha találhatunk ilyet a történelmünk során. A vidéki kórházak jelentős többségében XXI. századi körülmények fogadják a betegeket. De Budapesten baj van, szükséges megépítenünk egy új nagy fővárosi kórházat.

Összességében azt mondhatom, hogy köszönjük és elismerjük a tanárok és az egészségügyi dolgozók munkáját. Igazuk van, noha a béremelések folyamatosak és jelentősek, nem elégségesek. Sovány vigasz, hogy ez ma Magyarországon szinte minden szakmával így van. Amit jó lelkiismerettel és józan ésszel ma Magyarország vállalni tud, annyi, hogy minden évben mindenki léphet egyet előre. A lépések hosszát, vagyis a béremelések mértékét és ütemét a gazdaság mindenkori teljesítménye szorítja korlátok közé. Én is szeretem, ha tiszta a víz a pohárban. Csak olyan béremelést támogatok – az állami és a magánszektorban egyaránt –, de azt erősen szorgalmazom, amelynek megvan a gazdasági fedezete, és amely mögött a magyar gazdaság növekvő teljesítménye áll.

S ezzel, tisztelt Hölgyeim és Uraim, megérkeztünk a következő évek legfontosabb kérdéséhez. A gazdasági növekedés jelenlegi üteme nem elégséges, és tartóssága sem biztosított. Ez azért van így, mert a magyar gazdaság még mindig nem elég versenyképes. Például a magyar mezőgazdaság, amelyre oly büszkék vagyunk, és amelynek teljesítménye

történelmi rekordokat állított föl az elmúlt években, ma is egy hektár termőföldből az európai uniós értéknek csak 48 százalékát tudja kihozni. S hozhatnék bőven ilyen példákat az iparból is. A versenyképesség ügyében ezért még sok mindennek kell történnie. Adócsökkentés, a bürokrácia visszanyesése, életszerűbb szakképzés, gyorsabb ítélkezés, digitalizáció, jobb szervezés, új technológiai lépcsőfokok, magasabb vállalati és üzleti kultúra. Lesz itt munka bőven a kormányzati ciklus hátralévő idejében is.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Tisztelt Elnök Úr!

Ha azt a kérdést kapjuk a politikában, hogy hol tartunk, mindenki automatikusan az időre gondol és nem a térre. Ez természetesnek tűnik, mert egy ország nem szedelőzködhet fel, és nem állhat csak úgy odébb. Szükségszerűen a helyén van, ott van, ahol, és ott is marad. Ám a politika, különösen a nemzetközi politika bonyolult és ravasz dolog. Van úgy, hogy országokat odébb tolnak, mondjuk, 200 kilométerrel, mint a lengyeleket, habár ez nem jellemző a békeidők Európájára. És ismerjük persze a szakállas viccet is, miszerint Magyarország az egyetlen ország a világon, amely saját magával határos, ráadásul köröskörül. De a világpolitikában úgy is megváltoztathatja egy egész ország a helyét, hogy közben a határai tapodtat sem mozdulnak. Bennünket például megszállt a szovjet hadsereg, s egy szempillantás alatt átkerültünk nyugatról keletre, később kivonultak, s mi újra nyugaton találtuk magunkat. Nem indokolatlan tehát a kérdés: hol tart ma Magyarország a világpolitikai térben? Úgy tűnik, hiába múlnak az évszázadok, vannak dolgok, amelyek állandóak. Látunk állócsillagokat, melyekhez odatájolhatjuk saját hajónk helyzetét. Nyugaton a németül beszélő népek világa, a vaskancellárok földje. Keleten a nálunk százszorta nagyobb szláv katonanépek birodalmai. Délre a félhold hatalmas embertömegei, a kiapadhatatlan darázs-fészek zsongása. Ma is ez a mi három tájolósi pontunk. Berlin, Moszkva, Sztambul, pontosabban Ankara. Hajlamosak vagyunk megfeledkezni arról, hogy déli határainktól Bosznia mindössze 70 kilométerre van.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A magyarok csak akkor lehetnek függetlenek, akkor élhetnek szabadságban, csak akkor futhatják meg a tehetségük és szorgalmuk megrajzolta pályáivet, ha egyik nagyhatalom sem az ellenségünk, pontosabban, ha mindhárom egyszerre érdekelt Magyarország függetlenségében és gazdasági fejlődésében. Ez nem jelenti azt, hogy mindig mindenben egyet kell értenünk velük, vagy egyszerre kell szövetségre lépnünk mindhárommal. Ezt csak gyermekded lelkek gondolhatják. Ezt csak az állandóan lecsatlakozni vágyók, valami nagyobb, melegebb test hónalja alá húzódkodó politikusok szokták gondolni, de tőlük aligha várhatunk nemzeti érdeket szolgáló bel- és külpolitikát. Természetesen vannak idők, jártak már ilyenek errefelé, amikor háborús szelek fújnak, s a politika a „ki kivel van” kérdésre egyszerűsödik. Amikor beköszöntöttek az ilyen zord évszakok, mi mindig pórul jártunk, belebetegedtünk, s volt, hogy már az utolsó kenetet is fel akarták adni nekünk. Beteg, lázálmos idők ezek. Hiénákkal, az ország fölött köröző keselyűkkel, kitelepítettek, menekülők, haláltáborokba hurcoltak százezreivel álmodik ilyenkor az ember. Ezért a magyar külpolitika vastörvénye, hogy mi, magyarok a békében vagyunk érdekeltek. Sarkasztikus és ironikus, de igaz: nekünk a béketáborban a helyünk. Ugyanebből a logikából következik, hogy ne engedjük belerángatni magunkat se német-, se orosz-, se törökellenes nemzetközi

akciókba. Nem magyar érdek csatlakozni azokhoz a nemzetközi akciókhoz, amelyek tiszteletlenek, sértőek, és belegyalognak egy-egy ország nemzeti önértébe. Hol a II. világháborús gyászos szerepe miatt, hol azért, mert nem követi a nyugati demokratikus mintákat, hol azért, mert az elutasított európai uniós csatlakozása helyett most regionális vezető szerepre tör egy muszlim civilizációjú térségben, annak minden politikai következményével együtt.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Németország múltján nem lehet változtatni. Moszkva, ha akarná, se tudná a szabadságot a politikája középpontjába állítani, mert fejében és történelmében minden mást megelőz a hatalmas területek összetartásának parancsa. És mégis: miért akarjuk Törökországot a mi kényes politikai colstokunkkal mérni ahelyett, hogy elismernénk, iszlám talapzata ellenére rengeteg energiát mozgósít, hogy nyugatosodjék. Nem, kedves Barátaim, a nagyképű, fellengzős, erkölcsi felsőbbrendűsége alapozott politika, amely oly csábító, és gyakran oly közkedvelt a kontinens nyugati felén és néha a nagy vízen túl is, nem a mi politikánk, nem a mi utunk, és nem a mi érdekünk. Béke, együttműködés, kereskedés, kölcsönös befektetések, nekünk kedvező regionális egyensúly, kiállítás az érdekeink mellett, ezek a magyar nemzeti külpolitika alapvetései. Én is tudom, hogy nehezebb és bonyolultabb, mint láthatatlanul meglapulni egy gazdaállat puha, meleg és szőrös hátán, de biztosan méltóbb 1100 éves Kárpát-medencei történelmünkhöz.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

És most szeretném okát adni annak, miért mondtam el mindezt. Röviden: azért, mert ezt most mind veszély fenyegeti. Veszély fenyegeti a verejtékkal kigürcölt pénzügyi stabilitást. Veszély fenyegeti az éppen csak megindult gazdasági felzárkózást. Veszély fenyegeti a gondosan felépített nemzeti külpolitikát. Veszély fenyegeti a helyreállított közrendet és a terrormentes közbiztonságot. És veszély fenyegeti a lassan ismét magára találó nemzeti kultúránkat is. Sőt, nemcsak az került veszélybe, ami már megvan, hanem az is, ami meglehet. A távlat, a biztató jövő lehetősége, gyermekeink már éppen kibontakozó és táguló európai életlehetősége is.

A veszély neve: népvándorlás. Úgy hiszem, száz év múlva is lesz európai és magyar történelemoktatás. Nem vállalom nagy kockázatot, ha azt mondom, 2015. olyan évszám lesz az európai történelemkönyvekben, amit be kell majd magolniuk az akkori növendékeknek. Mégpedig úgy, mint egy új korszak kezdetét. A 2015-ös év véget vetett azoknak az időknek, amelyben Európa védettségét és biztonságát készpénznek vehettük, mert úgy tudhattuk, hogy az csak Európán múlik. Mi már egy évvel ezelőtt – ugyanezen alkalommal – arra figyelmeztettünk, hogy újkori népvándorlás vette kezdetét. Kaptunk hideget, meleget, gúnyolódtak, és sértéseket vágtak a fejünkhöz barátok, szövetségesek és riválisok egyaránt. A dolog viszont úgy áll, hogy az új népvándorlás történelmi tény. Ma már ezt ép ésszel senki sem vitatja. Miért éppen mi, pontosabban: miért éppen a közép-európaiak látták meg elsőként? Ennek számos oka lehet, akár több is egyszerre. Talán a történelem viharai és rengéshullámai, talán a rendszerváltás utáni évek izzadságos küzdelmei. Talán a tapasztalat,

hogy résen kell lenni, mert mindig történhet valami, mint oly sokszor történt is, amely váratlanul és orvosolhatatlanul romba dönti a számításainkat. Mi, közép-európaiak, ha haladunk is, úgy haladunk, hogy időnként a sínre tesszük a fülünket, hallunk-e valami gyanús morajt, amiből jó előre kihallhatjuk a veszélyt, a balsors menetrenden kívüli szerelvényének hangfoszlányait. Nyugaton az utolsó ötven-hatvan év más volt. Nagyon más. Sikeres fellendülés, tervezhető jövő, jól kitaposott ösvények, stabil sínpárok, megbízható menetrendek. Nekünk néha álmvilágnak is tűnik. Olyannak, amelyben összekeveredik ideológia, vágyalom és valóságos élet. Egy jómódú, biztonságos, nyájas világ, amelyben szétfoszlik az egyértelműség, amelyben eltűnnek a határok. Elmosódnak a határvonalak nemzet és nemzet, kultúra és kultúra, férfi és nő, jó és rossz, szent és profán, szabadság és felelősség, jó szándék és cselekvés között. Összemosódik az „ami van,” és az „aminek lennie kellene.” Mintha kicsorbult, eltompult volna a valóságérzék. A mi valóságérzékünk ellenben éles és hideg, mint a józan ész vagy a böjti szelek. Mi azt tanultuk meg: a valóság az, ami akkor sem tűnik el, ha már nem hiszek benne. Ezért indulunk ki mindig a valóságból, és ezért nem tévesztjük össze a vágyálmainkkal.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A XXI. század második és harmadik évtizede a népvándorlás évtizedei lesznek. Olyan korszak köszöntött ránk, amelyre nem voltunk fölkészülve. Azt hittük, ilyesmi csak a régmúlt időkben vagy a történelem tankönyvekben fordulhat elő. Pedig minden eddigénél többen, egyik-másik európai ország teljes népességénél is nagyobb tömeg indulhat meg Európa felé a következő években. Ideje szembenézni a valósággal. Ideje különválogatni azt, ami van, és azt, ami szeretnénk, ha lenne. Ideje elengedni az illúziókat, a mégoly emelkedett elméleteket, az ideológiákat és a délibábos álmokat.

A valóság az, hogy számos európai országban a mélyben már régóta épül komótos állhatatossággal a párhuzamos társadalmak világa. A valóság az, hogy ez a természet rendje szerint visszaszorítja a mi világunkat és vele együtt bennünket, gyermekeinket és unokáinkat. A valóság az, hogy az ide érkezőknek eszük ágában sincs átvenni a mi életformánkat, mert a sajátjukat értékesebbnek, erősebbnek és életrevalóbbnak látják a mienknél. Miért is adnák fel azt? A valóság az, hogy velük nem lehet pótolni a nyugat-európai gyárakból hiányzó munkaerőt. A tények azt mutatják, hogy a nem Európában születettek között nemzedékeken átívelő módon jóval, sőt többszörösen magasabb a munkanélküliség. A valóság az, hogy az európai nemzetek még azokat a tömegeket sem voltak képesek integrálni, akik fokozatosan, évtizedek során érkeztek Ázsiából és Afrikából. Hogyan sikerülhetne ez most ilyen gyorsan és ilyen nagy tömegben? A valóság az, hogy a tagadhatatlanul fogyatkozó és öregedő Európa népesedési bajait nem tudjuk megoldani a muszlim világgal anélkül, hogy ne veszítenénk el életformánkat, biztonságunkat és önmagunkat. A valóság az, hogyha nem állunk sürgősen a sarkunkra, akkor az öregedő Európa és a fiatal muszlim világ közötti, a szekuláris, hitetlen Európa és az egyre elkötelezettebb muszlim világ közötti, a saját képzett fiataljainak munkaerejét is foglalkoztatni képtelen Európa és az alulképzett muszlim világ közötti feszültség kezelhetetlenné válik. Nem egy távoli, ezért számunkra veszélytelen területen, hanem itt, Európa szívében.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Még nem késő, hogy az európai elit megértse, de Gaulle tábornok leckéjét. Idézem. „A politikának a valóságon kell alapulnia, a politikában éppen az a művészet, hogy egy eszményért csak a realitásokon keresztül cselekedhetünk.” Idézet vége. A realitások pedig történelmi, kulturális, demográfiai és földrajziak. Talán nem késő megértenünk, hogy a realitások nem a szabadság korlátai. A lecke, amit most tanulunk, arról szól, hogy a valósággal szemben nem létezhet szabadság. Legfeljebb politikai delírium és politikai kokainmámor. Hiába építjük föl a világunkat a legnemesebb eszmék iránti vágyból, ha nem a realitások talaján áll, csak vágyálom maradhat. A valóság ellenében nincs se egyéni, se közösségi boldogulás, csak kudarcok, csalódottság, megkeseredettség, végül cinizmus és önpusztítás. Talán ezért bolyong oly sok, jobb sorsra érdemes, emelkedett szellemű és boldogtalan liberális politikus Brüsszel utcáin. Tetszik nekünk vagy sem, a népvándorlások sohasem békés természetűek. Amikor nagy tömegek új hazát keresnek, az óhatatlanul konfliktusokhoz vezet, mert olyan helyet akarnak elfoglalni, ahol valakik már élnek, berendezkedtek, és akik meg akarják védeni az otthonukat, a kultúrájukat és az életformájukat.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A történelem ránk rúgta az ajtót, ostrom alá vette Európa határait, az európai kultúrát és az európai polgárok biztonságát. Bár a veszélyhelyzet nem kedvez az árnyalt gondolkodásnak, és még kevésbé a kifinomult érzéseknek, aligha a migránsokra kell haragudnunk. Többségük maga is áldozat. Áldozatai hazájuk összeomló kormányainak, áldozatai rossz nemzetközi döntéseknek, áldozatai az embercsempészeknek. Ők azt teszik, amit saját érdekükben állónak vélnék. A baj az, hogy mi, európaiak nem azt tesszük, ami a saját érdekünk lenne. Arra, ami Brüsszelben történik, nincs jobb szó, minthogy abszurd. Olyan, mintha egy ütközés előtt álló hajó kapitánya nem az ütközést akarná elkerülni, hanem kijelölné a nemdohányzó csónakokat. Mintha a lék befoltozása helyett azon vitatkoznánk, hogy melyik kabinba mennyi víz jusson.

Kedves Barátaim!

A népvándorlást igenis meg lehet fékezni. Európa egy félmilliárdos, 500 milliós közösség, többen vagyunk, mint az oroszok és az amerikaiak együttvéve. Európa helyzete, technológiai, stratégiai és gazdasági fejlettsége módot ad arra, hogy megvédje magát. Épp elég baj, hogy Brüsszel nem képes megszervezni Európa védelmét, de még ennél is nagyobb baj, hogy a szándék is hiányzik belőle. Budapesten, Varsóban, Prágában és Pozsonyban azt is nehéz megértenünk, hogyan juthattunk odáig, hogy egyáltalán felmerülhet az, hogy aki más földrészelekről és más kultúrákból ide akar jönni, azt ellenőrzés nélkül be lehet engedni. Hogyan épülhetett le a civilizációnkban az a természetes és elemi ösztön, hogy megvédjük magunkat, családunkat, otthonunkat, megvédjük a földünket.

Pedig, tisztelt Hölgyeim és Uraim, volna mit megvédeni. Európa keresztény, szabad és

független nemzetek együttélése. Közös gyökerek, közös értékek, közös történelem, földrajzi és geopolitikai egymásrautaltság. Férfi és nő egyenjogúsága, szabadság és felelősség, fair verseny és szolidaritás, büszkeség és alázat, igazságosság és irgalom. Ezek vagyunk mi, ez Európa. Európa Hellász, és nem Perzsia; Róma, és nem Karthágó; kereszténység és nem kalifátus. Amikor ezt mondjuk, ebben nincs semmilyen rangsor, csak különbség. Azt mondani, hogy létezik egy önálló európai civilizáció, még nem azt jelenti, hogy az jobb vagy rosszabb, csak annyit jelent, ezek mi vagyunk, azok ti vagytok.

Néhány éve úgy tűnt, hogy ezek a tételek mindannyiunk számára nyilvánvalóak. Néhány éve úgy tűnt, hogy ebben egyetértés van közöttünk. Néhány éve úgy tűnt, rend van, nekünk is tetsző rend van az európai vezetők fejében és szívében, egymás után jelentették ki, hogy a multikulturalizmus halott. Néhány éve még azt hittük, belátták, hogy országaik nem tudják saját életük keretei közé illeszteni a tömegesen érkező bevándorlókat. De 2015-ben minden megváltozott, a korábbi egyetértés darabjaira hullott, a gravitáció sebességével visszazuhantunk abba a szellemi természetű zűrzavarba, ahonnan ki akartunk kászálódni. Minden előzmény nélkül egy reggel a Willkommenskultur hangjaira ébredtünk. Azt halljuk az európai vezetőktől, hogy segítenünk kell. A legmagasabb helyekről is arra biztatnak, hogy legyünk szolidárisak és segítsünk.

Kedves Barátaim!

Ez természetes. Nekünk sem kő van a szívünk helyén. Igaz, az agyunk helyén sincs kő. Mi észben tartjuk a segítségnyújtás legfontosabb törvényét: ha itt segítünk, ide jönnek; ha ott segítünk, ott maradnak. Ennek belátása helyett Brüsszelből biztatni kezdték a világ szegényebb és szerencsétlenebb részén élőket, hogy jöjjenek Európába, és cseréljék fel saját életüket valami másra. A fél világ, de legalábbis fél Európa azon töri a fejét este a konyhaasztalnál, hogy mi történhetett, mi van e mögött. Lassan minden európai családnak lesz egy saját magyarázata. Én sem akarok lemaradni. Magam úgy látom, hogy Brüsszelben és néhány európai fővárosban a politikai és szellemi elit világpolgár, szemben az emberek nemzeti érzelmű többségével. Úgy látom, hogy a politikai vezetők ennek tudatában is vannak. S miután nincs esély, hogy szót értsenek a saját népükkel, inkább szóba se állnak az emberekkel. Ahogy mifelénk mondták: tudják, merik és teszik. Ez pedig azt jelenti, hogy az igazi baj nem Európán kívül van, hanem Európán belül. Európa jövőjét első helyen nem azok veszélyeztetik, akik ide akarnak jönni, hanem azok a politikai, gazdasági és szellemi vezetők, akik Európát az európai emberekkel szemben megpróbálják átalakítani. Így jött létre a világtörténelem legbizarrabb koalíciója az embercsempészek, a jogvédő civil aktivisták és az európai csúcspolitikusok között arra, hogy tervezetten ideszállítsanak sok millió migránst.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A mai napig olyan országokból engedünk be ellenőrzés és válogatás nélkül százezreket, amelyekkel hadban állunk, és amelyek területén európai uniós tagországok is részt vesznek katonai akciókban. A veszélyesek kiszűrésére esélyünk sem volt. Ma sincs fogalmunk arról, ki terrorista, ki bűnöző, ki gazdasági bevándorló, és ki az, aki valóban az életéért fut. Nehéz erre más szót találni, minthogy örültség.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Tisztelt Elnök Úr! Kedves bennünket figyelő Magyar Polgárok!

Tavaszi szél vizet áraszt, de úgy látszik, felduzzasztja a bevándorlók áradatát is. Nehéz, fárasztó, idegőrlő hetek és hónapok elé nézünk. Déli határainknál egyre nő a nyomás. A brüsszeli tehetetlenség egyre súlyosabb káoszt idéz elő. A Balkán országai harapófogóba kerültek. Délről a görögök tolják, északról a német szirénhangok csábítják a sok ezres tömegeket. Minden eshetőségre fel kell készülnünk. Embert, határőröket, technikai eszközöket, gépeket adunk a balkáni országoknak, mert ők valójában Európa határait védik. S amíg ők kitaranak, mi is könnyebben védjük a saját határainkat. Tudjuk ezt Hunyadi óta. Bízunk a sikerükben, de ez önmagában kevés. Meg kell erősíteni saját védelmi vonalainkat is. A védekezés csak úgy falja a pénzt, eddig mintegy 85 milliárd forintba került, és csak magunkra, a saját bugyellárisunkra számíthatunk. Új katonai egységeket küldtem a határra, elrendeltem a készenléti szolgálatot Csongrád és Bács-Kiskun megyében, utasítottam a honvédelmi és a belügyminisztert, hogy készítsék elő védvonalak építését a magyar–román határon. A rendőrök és a katonák eddig kiválóan dolgoztak. Köszönet érte. Most is vállalták, hogy mindent megtesznek, ami tőlük telik, és ami emberileg lehetséges. Ez azonban most kevés lehet. Az ország eredményt, stabilan megvédett határvonalat vár tőlünk. Katonai, rendőri és terrorelhárító vezetőinknek ezt a feladatot meg kell oldaniuk. Ha szükséges, Szlovéniától Ukrajnáig teljes hosszúságban fogunk védekezni. Brüsszelnek, az embercsempészeknek és a migránsoknak is meg fogjuk tanítani, hogy Magyarország szuverén ország, területére csak úgy lehet lépni, ha betartják a törvényeinket és engedelmeskednek az egyenruhásainknak. A déli határaink megvédése nem lesz elegendő. Egy másik hadszíntéren is helyt kell állnunk. Szerencsére ez a harcmező nem a katonáké, hanem a diplomataké.

Kedves Barátaim!

Brüsszelt meg kell állítanunk. Fejükbe vették, hogy az Európába beszállított bevándorlókat szétosztják közöttünk. Kötelezően, a törvény erejével. Ezt hívják kötelező betelepítési kvótának. Egy ilyen szerencsétlen, igazságtalan, ésszerűtlen és jogszerűtlen egyedi döntést már hoztak 120 ezer migránsra nézve. Az európai miniszterelnökök tanácsának döntésével szemben, a miniszterelnökök által képviselt nemzeti szuverenitást lesajnálva, kicselezve és megkerülve törvényt fogadtattak el az Európai Parlamenttel. Ezt a döntést vitatjuk, és az Európai Bíróságon harcolunk a megsemmisítéséért. Evés közben jön meg az étvágy. Úgy tűnik, nemcsak Magyarországon, de Brüsszelben is. Ezért most minden bevándorlóra és minden tagországra kötelező, állandó és folyamatos szétosztási rendszert akarnak kiépíteni.

Kedves Barátaim!

Az unió jól láthatóan két táborból áll: az unionisták egyfelől, a szuverenisták másfelől. Az unionisták Európai Egyesült Államokat és kötelező betelepítési kvótát akarnak, a szuverenisták a szabad nemzetek Európáját kívánják, és hallani sem akarnak semmilyen kvótáról. Így lett a mai kor esszenciája és szimbóluma a kötelező betelepítési kvóta. Önmagában is fontos, de magába sűríti mindazt, amitől tartunk, amit nem akarunk, és ami szétfeszítheti az európai népek szövetségét. Nem hagyhatjuk, hogy Brüsszel a törvények fölé helyezze magát. Nem hagyhatjuk, hogy szédült politikájának következményeit szétterítse azokra, akik minden egyezményt és minden törvényt betartottak, mint ahogy mi tettük. Nem

hagyhatjuk, hogy arra kényszerítsenek bennünket vagy bárki mást, hogy importáljuk az ő elhibázott bevándorlás-politikájuk keserű gyümölcseit. Nem akarunk és nem fogunk bűnözést, terrorizmust, homofóbiát és antiszemitizmust importálni Magyarországra. Magyarországon nem lesznek törvényen kívüli városnegyedek, nem lesznek zavargások, bevándorló-zendülések, nem lesznek felgyújtott menekülttáborok, és nem fognak bandák vadászni a feleségeinkre és a leányainkra. Magyarországon már a kísérleteket is csírájában elfojtjuk, és következetesen megtoroljuk.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Nem adjuk fel azt a jogunkat, hogy mi dönthessük el, kivel akarunk együtt élni, és kivel nem. Ezért kell, és ezért fogjuk visszaverni azokat, akik a kvóta ötletével háznak Európában. Rizikó nélkül nincs kockázat – tartja a pesti favicc, és nekünk valóban össze kell szedni a bátorságunkat. Össze kell szednünk, mert az európai demokrácia nagyobb dicsőségére cenzúrával, zsarolással és fenyegetéssel kell szembenéznünk. A magyar igazságügy-miniszter könyvét begyűjtik a belga könyvesboltokból, néhány tagállam sajtója nyilvánvalóan hazugságokat terjeszt, a Magyarországgal szembeni hang nyers, durva és agresszív. Ráadásul pénzügyi megtorlással is fenyegetnek, mondván, ők támogatnak bennünket, mi pedig hálátlanok vagyunk. Úgy gondolkodnak, mint az egyszeri pap, akit arra kértek, hogy segítsen a vagyoni különbségek kiigazításában. Rendben, mondta, majd megosztjuk a munkát: ti rábeszélitek a gazdagokat, hogy adakozzanak, én meg rábeszélem a szegényeket, hogy fogadják el. Így képzelik ők. A valóság azonban az, hogy semmivel, egyetlen fityinggel sem tartozunk egymásnak. Magyarország negyvenöt évnyi kommunizmus után legyengülve, kivérezve, versenyképtelen és tökehiányos állapotban megnyitotta kapuit a nyugati vállalatok előtt. Ebből mindenki profitált. Amennyi pénzt az unió beküldött, annyit a nyugati cégek ki is vittek innen. Kvittek vagyunk, nincs mit egymás szemére hánynunk.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Végül hogyan állítsuk meg a betelepítési kvóta brüsszeli hadműveletét? Azt javaslom, támaszkodjunk az európai demokrácia ősforrására, a népakaratra. Ha igaz, hogy az emberek nem akarják, sőt ellenzik a mai holdkóros brüsszeli bevándorlás-politikát, nyissunk teret a hangjuknak, és adjunk helyt a véleményüknek. Végül is az Európai Unió a demokrácia pilléreire áll. Ez annyit tesz, hogy nem hozhatunk az emberek feje felett, az emberek akarata ellenére az életüket súlyosan megváltoztató döntéseket. Ezért írjuk ki Magyarországon a népszavazást. Nem a már eldöntött és Magyarország által a bíróságon megtámadott kvótáról van szó. Az a múlt. A népszavazás a jövőről szól. A márciusban napirendre kerülő új európai bevándorlási rendszer kötelező betelepítési kvótája ellen hívjuk csatába Magyarországi polgárait. Hisszük, hogy Brüsszel még mostani állapotában sem lépheti át saját eszméit. Nem fordulhat szembe az európai néppel. Az Európai Unió nem lehet afféle Szovjetunió újrátöltve. Mi, magyarok Európát minden gyengesége, elvékonyodása és billegése ellenére sem fogjuk megtagadni. És mai, tériszonyos szédülésében sem fogjuk magára hagyni. Mi annak a történelmi és spirituális Európának vagyunk a polgárai, mint Nagy Károly, Leonardo, Beethoven, Szent László király, Madách Imre vagy Bartók Béla. A mi Európánk keresztény alapokra épült, és büszkék vagyunk arra, hogy megvalósította a szellem és az ember szabadságának kiteljesedését. Európában sokan sokfélét gondolunk. Vannak, akik a szabadság, egyenlőség, testvériség eszméjében hisznek, és vannak, akik az Isten, haza, család hármában, és a hit, remény, szeretet eljövendő országában, de egyikünk sem akarhatja –

tartozunk bármely irányzathoz –, hogy a mi Európánk térdet hajtson egy más erkölcsöket és más szokásokat harciasan követelő, mesterségesen felénk irányított, vízözönszerű emberáradat előtt. Nem hisszük, hogy Európa erre a sorsra kárhozzátja magát, nem hisszük, hogy ezeréves értékeinek feladását fogja választani. Nem hisszük, de tudjuk és állítjuk, hogy Magyarország egyetlen lépést sem fog tenni ezen az úton, Elnök úr!

Hajrá, Európa, hajrá, magyarok!